

In verzet

In verzet

Vincent Baumgart

Marozia

Alle personages in deze roman zijn fictief. Iedere overeenkomst met de werkelijkheid is louter toeval.

Ander werk van Vincent Baumgart

Het persriool (2017)

De groene sprinkhaan (2019)

Het dodenschip (2022)

De Stasi-therapie (2024)

© 2026 Vincent Baumgart
Uitgeverij Marozia, Utrecht

Omslag: The Sign of 4 Design

ISBN 978 94 0385 035 1

NUR 301

Eerste druk

www.vincentbaumgart.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*We worden bestuurd, onze geest gekneed, onze smaak gevormd
en onze ideeën voorgezegd, door mensen van wie we doorgaans
nog nooit hebben gehoord.*

Edward Bernays – Propaganda (1928)

1

Het oog van het rund is even dom als een kippenoog, maar minder wreed. Berend zou graag de verkleefde haren op de kop aanraken en wat van de oerkracht opzuigen. Maar hij is bang voor de domheid die de enorme schedel vult. Er kan een impuls in oplaaian tot aanvallen. Vervelend dat de wisent juist nu precies achter het hekje staat. Hij had gedacht dat het beest zou ophoepelen als hij door het hek draaide, maar de vuilgele kluwen reageert niet, ook niet op het piepen van het oude ijzer. Met zijn rug tegen het hek staart hij in het bruine oog. Hij ontmoet meedogenloze passiviteit.

Het draaihek piept opnieuw. Hij doet zijn rugzak af. Na enig zoeken vindt hij een grote tak, nog met verdorde bladeren. Hij kiest een boom om dekking te zoeken, voor het geval de situatie escaleert. Daarop steekt hij na enig aarzelen de tak door het gaas, duwt tegen de vervilte vacht en trekt onmiddellijk terug. De wisent blaast als een stofzuiger, maakt een pas op de plaats en zwiept wild met zijn staart.

Van schrik wijkt hij achteruit, struikelt en valt achterover. De herfstbladeren vangen hem op. Zijn reflexen zijn nog goed; enkel een paar schrammen in zijn handpalmen. Hij schat de afstand die hij naar de boom zal moeten rennen. De palen naast het draaihek lijken stevig.

Dit is een moment om moedig te zijn. De afgelopen tijd heeft hij vaak gedacht aan de stelling van één van zijn docenten op de academie: moed moet je oefenen. Weinig mensen zijn zomaar in staat tot een moedige daad. Eerst moet je oefenen met kleine dingen.

Zover mogelijk van het hek en de smerige vacht vandaan port hij opnieuw, nu hard. Dreunend galoppeert het rund weg. Een vlaag zand raakt zijn wang. Zo'n tachtig meter verder blijft het beest staan, met de kop naar het hek gekeerd.

Even wachten, besluit Berend. Hij haalt een krentenbol uit de rugzak. Achter het hek spreidt de verlaten hei zich uit. De gedaalde zon heeft oranje achtergelaten. Tussen hem en de wisent sluipt een laag nevel.

Zojuist kruiste een dame op leeftijd met een hondje zijn pad. Ze lachte hem toe, en wenste hem in het voorbijgaan 'een prettige zondag'.

Ze dacht dat ik een nette kerel ben, door mijn snor en mijn goede postuur, denkt hij, zijn mond vol deeg en krenten. Ze weet niet wie ze voor zich heeft. Anders zou ze snel weglopen, net als dat rund. Ze woont in een villa en denkt de hele dag aan hoe het hoort. Het hondje heet Olaf en moet voortdurend naar de dierenarts. Ze golft en bridget. Om vijf uur drinkt ze sherry. Ze gaat nog naar de kerk, anders had ze me geen prettige zondag gewenst. Voor mij is het altijd zondag. Voor haar ook, dat hebben we dan weer gemeen.

De wisent is in de mistvlaag verdwenen. Berend hijst de rugzak op. Het hekje piept weer. Er is weinig bewolking en de maan is al zichtbaar. Hij is opeens onzeker over de route en tast naar de opgevouwen schetsen en de zaklantaarn. Een vlaag boosheid verdrijft de angst. Het is belachelijk als hij dit niet kan. Navigeren door reeds verkend terrein, dat moet iedere verse al kunnen. Hij neemt het zichzelf kwalijk dat hij de route overdag heeft verkend, en dat de schemering hem onzeker maakt.

Hij zwoegt over het schelpenpad en ontwijkt wortels die als aders uit de grond opkronkelen. Hij krijgt het warm en bedenkt dat hij zijn regenjas kan uittrekken omdat hij niemand meer zal tegenkomen.

Bevrijd van de jas hijst hij de rugzak weer op zijn bezwete rug. Dadelijk moet hij de ANWB-paddenstoel aantreffen die naar het Leersumse Veld wijst. Het is nog licht, dus die kan hij niet voorbij zijn gelopen. Hij probeert zich te herinneren hoe lang hij de vorige keer moest lopen voor hij linksaf ging.

Daarop tracht hij zich voor de geest te halen wanneer hij voor het laatst met bekpakking liep. Met een PSU lijkt alles verder. Maar zijn rugzak weegt veel minder dan een uitrusting.

Hij heeft zich afgevraagd wat hij moet zeggen als hij een boswachter of een ander soort handhaver zal tegenkomen. Dat ze hem zullen fouilleren is niet erg waarschijnlijk. Maar waarom heeft hij die rugzak? Kamperen mag hier niet. Gewoon het erop gooien dat hij verdwaald is en de kortste weg vragen naar de bewoonde wereld. Met zijn leeftijd past hij niet in een daderprofiel.

In een bocht van het pad staat de paddenstoel. Instinctief versnelt hij, alsof het ding opeens zou kunnen verdwijnen. Een plotselinge weekheid neemt bezit van zijn benen. Hij merkt dat hij hijgt. Ergernis vlamt op. Vijf jaar geleden rende hij nog door het park en was hij trots op zijn conditie. En nu is zelfs gewoon lopen met bekpakking te zwaar.

Hij gaat op de paddenstoel zitten. Hij heeft nog nooit op zo'n wegwijzer gezeten, en het is redelijk comfortabel. Het heet 'stoel' dus het mag best, denk hij. Mijn moeheid komt door de spanning. Ik heb al een flink eind achter de rug en vannacht kon ik niet slapen. Moed moet je oefenen. Als ik dit niet kan, ben ik een natte krant.

Wanneer zijn adem is gezakt gaat hij het smalle paadje in dat even verderop vol met schapenkeutels ligt. De onregelmatige bodem is verraderlijk, en hij let erop dat hij zijn benen voldoende optilt om struikelen te voorkomen. Een gebroken pols kan alles bederven, een gebroken heup is fataal. Daarginds is al de omgevallen boom op stakerige takken die op een grote spin lijkt.

Donkergrijs vervangt het donkerblauw. Uit het bos aan zijn rechterhand stijgt langdurig geratel, onderbroken door korte pauzes. Dat kan een nachtzwaluw zijn. Boven het open veld krioelen kleine gedaantes, waarschijnlijk vleermuizen. Hij

bedenkt dat zijn timing perfect is. Er is nog voldoende zicht om de locatie te bereiken.

Het pad stijgt. Bovenop de heuvel staat een eenzame boom, spookachtig in het mistige uitspansel, midden op de bruin geworden hei. Daarachter zal hij de stiltebank vinden, op het stilste plekje van Nederland. Onwillekeurig versnelt hij en zijn hart klopt voelbaar. Hij maant zichzelf tot kalmte. Hij zal nog uren moeten wachten.

Het pad daalt. In een bocht ontmoet hij de bank. Hij gooit zijn rugzak op de zitting, die glibberig is van de damp. Met de zaklantaarn beschijnt hij de plaquette op de rugleuning: 'De stilte der natuur heeft veel geluiden'. Het is volgens het messing bordje een frase van de dichteres Henriëtte Roland Holst. Hij spreidt de inhoud van de rugzak op de zitting. Zijn bloemetjespak, een slaapzak, een tent, een nachtkijker en een tupperwarebakje. De slaapzak en de tent gaan weer terug in de zak, en ook het plastic bakje, waar hij voor de zekerheid twee elastieken omheen heeft gewonden.

Voor de grap zoekt hij met de kijker het veld af. Tot zijn verrassing ontdekt hij bij de bosrand aan de overkant een paar oplichtende vlekken. Het kunnen herten of reeën zijn, of runderen. Hij denkt weer aan de wisent. Het beeld van de hond in Libanon flitst op. Ook dieren hebben hun verantwoordelijkheid, denkt hij, voor de zoveelste keer.

Het is negentienuurachtenveertig. De toenemende kilte omhelst hem sluipend. Hij ontdoet zich van zijn kisten, controleert uit gewoonte of zijn sokken nog droog zijn en trekt zijn tenue aan. Nu is het zaak niet ongeduldig te worden en zeker tot middernacht te wachten.

Zich vervelend op de bank krijgt Berend de aanvechting het bos achter zich te verkennen, maar dat heeft hij de vorige keer al gedaan, en hij wil niet verdwalen voor de missie voltooid is. Hij krijgt het opnieuw koud, ook door het stilzitten. Het

camouflagepak zou hem warm moeten houden, maar het bijbehorende jack heeft hij thuisgelaten omdat het niet in de rugzak paste. Mocht het nog kouder worden, dan kan hij alvast in de slaapzak kruipen, maar die moet droog blijven om de komende nacht in door te brengen. Direct in de tent gaan liggen is ook geen optie, omdat hij dan in slaap kan vallen.

De scenario's spelen weer op. In het slechtste geval komt er al snel een helikopter, en zal gezocht worden met infrarood nachtkijkers. Daarom moet hij zich in eerste instantie in het bos en in de tent schuilen. De tent en de rups houden zijn warmte binnen, en de bomen schermen hem ook af. Komt er binnen twee à drie uur geen helikopter, dan moet hij afnukken, omdat er mogelijk gezocht wordt met een hondenbrigade. Ze hebben geen geurspoor van hem, en de luchtjes van de duizenden bezoekers verhullen zijn geur, maar hij moet wel maken dat hij wegkomt.

Vóór hem op de heide suist de stilte en in het bos achter hem groeit het lawaai. Een soep van knakken, kraken, geritsel, tjirpen, tokken, ratels, fluitjes en geruis. Hij kent het van eerdere missies, en is altijd weer verbaasd dat de natuur zoveel herrieschoppers voortbrengt. De stilte van de natuur heeft veel geluiden, dat heeft de dichteres goed gezegd.

Met de verveling heeft hij geen rekening gehouden, en ook niet met de plotseling oploeiende angstscheuten die hem vertellen dat de operatie kan mislukken. Hij herinnert zich de raad van een collega. 'Acties mislukken omdat het onwaarschijnlijkste is vergeten. Je moet creatief zijn en stompzinnige scenario's verzinnen.'

Wat kan er fout gaan? denkt Berend, kleumend. Als hij niet ploft, weet ik wat ik weten moest. Als hij wel ploft, weet ik het ook, en is de missie een succes.

Met een rilling openbaart zich een derde mogelijkheid. Wat als hij er niet in slaagt de handgranaat ver genoeg te gooien? Dan wordt hij een mutant, of erger. Ooit heeft hij drie keer

met een blauwe oefengranaat gegooid. Toen was hij nog een jonge hond. Hij is vergeten de oefening te oefenen. Maar er is nog tijd in overvloed. Het is enkel een kwestie van een paar stenen vinden met het juiste gewicht.

Met de zaklantaarn zoekt hij de grond af rond de bank. Geen steen te bekennen, enkel schelpen en kiezels. Hij loopt een stukje het pad langs, maar ook hier geen grote stenen. Bij de bosrand vindt hij een houtstronk, scherp afgezaagd en achtergelaten door een houthakker. Als hij die kan gooien, dan lukt de granaat ook.

Teruglopend naar het veld vlamt opnieuw een angstscheut op. De oefengranaten die hij gooide ontploften maar zachtjes. Hij heeft geen besef van het lawaai en de schokgolf die hij zal veroorzaken. Daarop bedenkt hij dat ook dit een onderdeel is van de oefening. Hoe hard het ook zal gaan, dit is de allerbeste plek. Ik doe niemand kwaad, en de kans dat ze me horen is op de stilste plek van Nederland kleiner dan waar dan ook. Als hier geen geluid van buiten doordringt, dan horen ze het mijne ook niet.

Aan de vele geluiden van de stilte zal ik er nog één toevoegen, denkt hij. Om droge opmerkingen stond hij bekend. Tijdens recepties werd hij er soms bijgehaald. 'We vragen Berend even, kan je lachen.' Blijkbaar zag hij de dingen anders dan de collega's.

Achter het schijnsel van de zaklantaarn laverend loopt hij enkele meters de hei in. Hij kiest een plek waar flinke heipollen staan, zakt door de knieën, legt de stronk naast zich, en strekt zich op zijn borst uit. Het geeft een vreemd verend gevoel, maar het is hem wel bekend. Geen scherpe stekels of takken. Zo dadelijk moet hij zich languit laten vallen om dekking te zoeken. Ook dat kan hij oefenen, maar hij wil niet het gevaar lopen nu al een pols of arm te breken. Hij hijst zich overeind, en moet weer door de knieën om de houtstronk op te rapen. Het koude maanlicht schildert donkere schaduwen

tussen de heipollen, en hij moet zoeken voor hij de stronk terugvindt. Met de handen in de zij rekt hij zijn rug om de stijfheid eruit te krijgen.

Hij werpt de stronk op de manier die hij heeft geleerd; eerst de rug zover mogelijk naar achteren buigen en de werparm zo laag mogelijk, dan een halve boog met gestrekte arm, en zorgen dat het projectiel in een hoek van vijfenveertig graden de hand verlaat. Pijn snerpt door zijn schouder. Toch houdt hij de stronk in het oog, en constateert dat het ding zeker vijftientig meter verderop in de hei verdwijnt. De pijn zakt tot een smeulend vuurtje. Hij zal nog wel een keer kunnen gooien, constateert hij, terwijl hij zijn schouder betast.

Terug op de bank begint weer de verveling. Herinneringen waaien zonder begin en eind in onvoorspelbare vlagen.

Het is nul uur. Hij heeft gekleumd, en de aanvechting weerstaan eerder in actie te komen. Een plan moet je tijdens de missie niet veranderen. Adrenalinestoten hebben zich het laatste half uur in hem opgehoopt. Spanning vertaalt zich bij hem in concentratie. Hij is weer het mannetje van vroeger, de onverstoorbare regelneef die laconiek bleef als anderen begonnen te vloeken.

Zonder dat zijn handen trillen haalt hij het tupperwarebakje te voorschijn en trekt de elastieken eraf. De kranten om de handgranaat gaan met het bakje weer in de rugzak, en de rugzak gaat dicht, klaar voor vertrek. De zaklantaarn legt hij bovenop de rugzak, want die is zo dadelijk nodig. Geen sporen achterlaten, dus eerst controleren of er niks meer ligt, ook onder de bank.

Secuur op de grond speurend loopt Berend naar de plek van zijn eerdere werpoefening. Het bolletje in zijn rechterhand voelt koud en machtig. Nog een laatste aarzeling. Knijp de hefboom tegen de granaat, en trek pas dan de pin eruit. Gooi op je eigen moment. Hij heeft zich de woorden van zijn

instructeur ontelbare malen herinnerd, en inwendig ziet hij weer de man met de bakkebaarden en de druipsnor.

De pin slipt weerstandsloos weg. Nu is het zijn moment. Hij werpt zonder pijn en veert languit op het heimatras. Hij telt hardop. De flits en de knal zijn onwerkelijk, alsof een ander het inferno beleeft. Onmiddellijk is hij weer op de been, in een reflex tot handelen. Maar er is geen gevecht.

Een vlaagje rook waait zijn kant op. De bekende geur van explosies. Hij zou de locatie kunnen inspecteren, maar dat is onverstandig want hij moet maken dat hij wegkomt. Terug bij de bank merkt hij het roffelen van zijn hart. Met de handen in de zij haalt hij langzaam en diep adem. Dan hijst hij de rugzak op en zet hij koers naar de bosrand.

2

Toen Klaartje de e-mail las waarin stond dat de opdracht aan haar bureau was toegekend, dacht ze aan haar moeder. Ze stond op, zette haar handen in haar zij en ademde diep. Haar kamerjas zat te strak. Ze maakte de strik los. Ze wilde blij zijn, en dat zou ze straks ook zijn, als ze het nieuws vierde met het personeel. Maar nu veroorzaakte het verraad van haar moeder een zweterige rilling, die ze met een definitieve zucht van zich afwierp. Ik moet een bedrijf overeind houden, dacht ze, voor de zoveelste keer. Dat moet ze maar begrijpen.

De wekker van haar telefoon had haar bevrijd uit een slaap vol schimmige beelden, uitgelokt door de witte wijn die haar had geholpen de spanning te verdragen. In de badkamer gooide ze water op haar gezicht en wreef korstjes uit haar ogen.

Ze maakte een nieuwe mail met als onderwerp: 'We hebben de EU opdracht!!!'. Er kwam een plaatje in met taart en ballonnen en ze typte: 'Niet te veel eten, er is taart bij de koffie. Tot straks.' Ze twijfelde of ze de laatste zin ook van uitroeptekens zou voorzien, maar hield zich in. Vlak voor ze op de knop klikte kreeg ze een inval. 'Bedankt voor jullie support!' typte ze. Daar kon een uitroepteken bij. Van enige steun merkte ze nooit iets.

Onder het douchen dacht ze aan het bedrag dat de campagne opbracht. Daarbij waren ze dankzij zo'n opdrachtgever interessanter voor andere partijen. Ze ontdekte schimmelige plekjes aan de onderkant van het douchegordijn en deze irritatie voegde zich bij de ergernis over de vervuilde siliconen afdichtrandjes in de hoeken waar de tegels elkaar raakten. Ze zou Amira vragen een nieuw gordijn te kopen en het ook op te hangen.

Haar ontbijt bestond uit yoghurt met muesli en een boterham met jam. Ze twijfelde over haar trui, die begon te pillen. De col maakte haar zweterig. Bij het rokje kon ook een jasje, maar ze wilde niet formeel lijken nu ze met het personeel ging socialiseren. Ze herinnerde zich dat ze precies om negen uur de banketbakker moest bellen, anders zou de taart niet op tijd komen. Ze kon die zelf gaan halen, maar ze zag er tegenop. Er moest ook iets bij voor de lactose intolerante Agnieszka en iets veganistisch voor Gianluca. Ze kon het aan de bakker overlaten want die leverde altijd het gebak voor een nieuwe opdracht.

Ze moest wat doen aan hun onverschilligheid. De vrijdagmiddagborrels bleven leeg, en met een bedrijf van negen mensen sta je er vaak alleen voor. Blijf stoïcijns, dacht ze. Haar filosofiestudie had haar met het voorstel geholpen, ook om het te bepleiten. Welke afgestudeerde filosoof runde een succesvol bedrijf? Doorgaan en niet twijfelen. Ik ben al super succesvol. Neem het allemaal niet te zwaar. Je kan morgen dood zijn. Ze stopte de gedachtentrein met een laatste slok thee.

Van achter haar raam had ze ze zien binnenkomen, behalve Britt en Laura, die thuis werkten. De medewerkers moesten het nieuws inmiddels gelezen hebben, maar van de aanwezigen was alleen Gianluca om vijf over negen opgesprongen alsof hij door een veer werd afgevuurd. Hij beende naar het raam en ze had snel haar blik op de laptop gericht. Hij tikte op de ruit en gebaarde wild. Ze opende de deur, hij stormde binnen en greep haar hand die hij wild schudde. 'You did it, you did it. That's great!'

Ze bedankte hem, wee glimlachend. Hij stond aan haar kant, maar verwarde haar met een moeder. Hij begreep niet dat ze zich niet om zijn welzijn bekommerde, maar om het succes van haar bedrijf, en dat hij daarin een vervangbare

figurant was. Mogelijk is het in Italië normaler als een werknemer emotionele scènes schopt, maar in haar bedrijf ging het om resultaat. Ze moest hem op afstand houden.

Toen Gianluca weer op zijn plaats zat, half verscholen achter de hoge planten tussen de houten werktafels, begon hij een gesprek met Hans. Ze bedacht dat ze deze straks moest vragen om het logo van de Europese Unie bij de logo's van de klanten te zetten. Meteen wist ze al wat hij zou antwoorden; dat hij nog steeds geen toegang had tot hun website en dat het raar was dat een ander bedrijf de site had gemaakt, dat ze duur en traag waren, en dat hij het veel beter kon. Ze wist nog niet of ze zijn contract zou verlengen, dus daar moest ze vaag over blijven. Er was voor de opdracht ook een website nodig, maar ze vond de websites van Hans saai. Aan de andere kant; de doelgroep was op leeftijd, dus misschien was Hans daarvoor wel de juiste keuze. Er was geld genoeg om een andere websiteontwerper aan te trekken, maar Hans kon ook nog programmeren en hij deed nooit moeilijk.

Van Kim, het bleke meisje dat altijd in zwart ging gekleed, kon ze een glimp opvangen achter de grote ficus in het midden van hun werkruimte. Er bewoog iets zwarts naast haar.

Ze stond op, zogenaamd om even uit haar raam een blik in het binnenste van de verbouwde kerk te werpen, en inderdaad, Kim had haar hond meegenomen. Het kon zo niet doorgaan, er zijn genoeg hondenoppassers. Die moet je dan maar betalen. Het zou een dierentuin hier worden, en een crèche, want morgen kwam Britt met haar kind, waar ze geen oppas voor kon krijgen.

Kim had ze nodig voor het voorlichtingsblad van de gemeentes Kesteren en Opheusden. Het kind deed het goed en was niet ambitieus, zoals haar voorgangers, die er na een jaar genoeg van hadden, gefrustreerd door eindeloos bellen met slaperige ambtenaren of er nog 'nieuws' was. Ze zou het

meisje in vaste dienst nemen, want de gemeentes hadden geen enkele behoefte aan een ander bureau en tijd voor het werven en inwerken van een vervanger was er met de nieuwe opdracht niet. Voor de opdracht moest ze extra personeel aannemen. Of weer werken met freelancers, maar de belastingdienst had haar al eens gecontroleerd op 'schijnzelfstandigheid' van haar medewerkers. Het was vroeger veel leuker met enkel zichzelf en haar nicht, en een paar freelancers die hun facturen opstuurden.

Vanuit haar raam keek ze tegen de preekstoel van het bedrijfsverzamelgebouw, dat ooit een kerk was geweest. In het schip van de kerk waren werkruimtes aangebracht in de nu met glas afgesloten zijbogen. De kerkvloer zelf was nog leeg, en dat zou hopelijk zo blijven, maar de verhuurder wilde ook daar werkruimtes gaan maken. Er waren echter bezwaren, omdat dan bovenop de grafstenen in de vloer zou worden gebouwd, terwijl anderen vreesden dat werknemers niet met hun stoelen bovenop de graven uit de dertiende eeuw zouden willen zitten, al zou er een houten vloertje bovenop liggen. Iedere nieuwkomer wilde even op de preekstoel, en ook opdrachtgevers leidde ze graag rond in de kerk, met een bezoekje aan de preekstoel als afsluiting. Het was interessant te merken hoe mensen ondanks hun atheïsme onder de indruk waren als ze de kansel beklommen, en zelfs soms toestemming vroegen om het Mariabeeld naast het trapje aan te raken.

Om half elf werd de taart gebracht. Ze betaalde met de bedrijfscreditcard. Geld speelde geen rol meer, maar wel de inzet van het personeel en de kwaliteit van de nieuwe medewerkers. Ze bedacht dat ze onmiddellijk moest gaan werven. Maar eerst zou ze moeten overleggen wat er allemaal gedaan moest worden. Haar bekroonde voorstel had ze op het scherm geslingerd in een paar uur van wilde begeestering en later nog wat bijgeschaafd. De praktische uitwerking was een zwart gat.

In het keukentje ordende ze de gebakjes op schoteltjes. Er waren te weinig vorken, ook niet in de afwasmachine. Dan maar extra servetjes. De koffie wilde niet doorlopen en begon over het filter te lekken. Ze ging terug naar de werkruimte.

‘Hans, kan je even helpen, de koffiemachine doet raar.’ Het klonk vermoeid en onzeker. Toch was dit de rol die haar vanzelfsprekend afging; de hulpbehoevende vrouw die mannen nodig heeft voor praktische oplossingen. Hans schoot overeind en kwam als een hondje achter haar aan. Van haar mocht hij *mansplainen*, ze had hem aan een leiband. Ze liet hem alleen met het apparaat en ging weer naar haar kantoor. ‘Ik ben erg moe. Wil jij straks alles even binnenbrengen?’ had ze hem gevraagd, en hij leek trots dat hij haar probleem kon oplossen. Het succes stond haar toe de afhankelijkheidskaart te spelen. Ik ga zijn contract verlengen, dacht ze. Hij is stabiel en betrouwbaar.

Achter haar laptop begon ze aan de functie-omschrijvingen van de te werven medewerkers. ‘Right Lane is een full-service communicatiebureau dat campagnes bedenkt en uitvoert, van idee tot en met de laatste loodjes. We zoeken mensen met een 360 gradenvisie. Denk jij met ons mee?’ De term ‘360 graden’ had ze onlangs op de site van een ander bureau gelezen. Om goede mensen aan te trekken moest ze tonen dat ze wervende teksten kon maken; ‘practice what you preach’. Van een vormgever verwachtte ze een bijzonder opgemaakt cv, van een tekstschrijver een originele en foutloos geschreven brief.

Hans zette de taart en de koffie- en theekan op de vergader tafel. Hij keek afwachting in haar richting. Ze verliet haar kamer en klapte in haar handen.

‘Mensen, we hebben gewonnen! Yeah!’ Ze hief haar armen omhoog en ging op haar tenen staan. Gianluca begon te applaudiseren, en de rest volgde, nog vanachter hun werkplekken. Ze wenkte. ‘Kom er even bij.’